

SBÍRKA ZÁKONŮ

ČESKÁ REPUBLIKA

Částka 107

Rozeslána dne 21. prosince 2007

Cena Kč 29,-

O B S A H:

- 335. Nařízení vlády o povolání vojáků Armády České republiky k plnění úkolů Policie České republiky v období od 1. ledna 2008 do 31. prosince 2008
 - 336. Nařízení vlády, kterým se mění nařízení vlády č. 565/2006 Sb., o platových poměrech vojáků z povolání
 - 337. Nařízení vlády, kterým se stanoví stupnice základních tarifů pro příslušníky bezpečnostních sborů na rok 2008
 - 338. Vyhláška o stanovení výše základních sazeb zahraničního stravného pro rok 2008
 - 339. Vyhláška, kterou se mění vyhláška Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky č. 182/1991 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení a zákon České národní rady o působnosti orgánů České republiky v sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů
 - 340. Vyhláška, kterou se mění vyhláška č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, ve znění vyhlášky č. 166/2007 Sb.
 - 341. Nález Ústavního soudu ze dne 16. října 2007 ve věci návrhu na zrušení § 32 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů
 - 342. Sdělení Ministerstva vnitra o vyhlášení nových voleb do zastupitelstva obce
-

335**NAŘÍZENÍ VLÁDY**

ze dne 12. prosince 2007

**o povolání vojáků Armády České republiky k plnění úkolů Policie České republiky
v období od 1. ledna 2008 do 31. prosince 2008**

Vláda nařizuje podle § 14 odst. 3 zákona č. 219/1999 Sb., o ozbrojených silách České republiky, a podle § 50a zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění zákona č. 26/1993 Sb.:

§ 1

K plnění úkolů pořádkové služby anebo ochranné služby Policie České republiky na území České republiky v období od 1. ledna 2008 do 31. prosince 2008 se použije nejvýše 100 vojáků v činné službě.

§ 2

Vojáci v činné službě plní úkoly podle § 1 pod velením příslušníka Policie České republiky. Vojáci v činné službě plní uložené úkoly se zbraní.

§ 3

Ministr obrany určí vojáky v činné službě, včetně vojenské techniky a výzbroje, k plnění jejich úkolů podle § 1.

§ 4

Nařízení vlády č. 593/2006 Sb., o povolání vojáků Armády České republiky k plnění úkolů Policie České republiky v období od 1. ledna 2007 do 31. prosince 2007, se zrušuje.

§ 5

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. ledna 2008.

Předseda vlády:

Ing. **Topolánek** v. r.

Ministr vnitra:

MUDr. Mgr. **Langer** v. r.

Ministryně obrany:

JUDr. **Parkanová** v. r.

336**NAŘÍZENÍ VLÁDY**

ze dne 12. prosince 2007,

kterým se mění nařízení vlády č. 565/2006 Sb., o platových poměrech vojáků z povolání

Vláda nařizuje podle § 23 odst. 1 písm. b) až e) zákona č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a v některých dalších organizacích a orgánech, ve znění zákona č. 40/1994 Sb., zákona č. 217/2000 Sb. a zákona č. 626/2004 Sb.:

Čl. I

Nařízení vlády č. 565/2006 Sb., o platových poměrech vojáků z povolání, se mění takto:

1. V § 10 odst. 2 se na konci textu písmene h) doplňují slova „ , Avia influenza virus typu A, podtypu H 5 nebo H 7 a jeho genetické mutace, Mycobacterium tuberculosis“.

2. V § 10 se na konci odstavce 2 tečka nahrazuje čárkou a doplňuje se písmeno k), které zní:

„k) pracovní činnosti spojené s vyšetřováním a léčením osob hospitalizovaných na klinických pracovištích specializovaných na léčení infekčních onemocnění.“.

Čl. II**Účinnost**

Toto nařízení nabývá účinnosti prvním dnem kalendářního měsíce následujícího po dni jeho vyhlášení.

Předseda vlády:

Ing. **Topolánek** v. r.

Ministryně obrany:

JUDr. **Parkanová** v. r.

337**NAŘÍZENÍ VLÁDY**

ze dne 12. prosince 2007,

kterým se stanoví stupnice základních tarifů pro příslušníky bezpečnostních sborů na rok 2008

Vláda nařizuje podle § 115a zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění zákona č. 530/2005 Sb., (dále jen „zákon“):

§ 1

Stupnice základních tarifů pro příslušníky bezpečnostních sborů pro rok 2008 je uvedena v příloze č. 1 k tomuto nařízení.

§ 2

Stupnice základních tarifů pro příslušníky bezpečnostních sborů pro rok 2008 zvýšená o 10 % podle

§ 114 odst. 2 zákona je uvedena v příloze č. 2 k tomuto nařízení.

§ 3**Zrušovací ustanovení**

Nařízení vlády č. 556/2006 Sb., kterým se stanoví stupnice základních tarifů pro příslušníky bezpečnostních sborů na rok 2007, se zrušuje.

§ 4**Účinnost**

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. ledna 2008.

Předseda vlády:

Ing. **Topolánek** v. r.

Ministr vnitra:

MUDr. Mgr. **Langer** v. r.

Příloha č. 1 k nařízení vlády č. 337/2007 Sb.

Stupnice základních tarifů pro příslušníky bezpečnostních sborů pro rok 2008

Doba praxe	Tarifní stupeň	Tarifní třída										
		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
do 3 let	1	13 680	14 840	16 100	17 470	18 950	20 570	22 310	24 210	26 270	28 500	30 920
do 6 let	2	14 190	15 400	16 710	18 130	19 670	21 340	23 150	25 120	27 250	29 570	32 080
do 9 let	3	14 720	15 980	17 330	18 810	20 400	22 140	24 020	26 060	28 280	30 680	33 290
do 12 let	4	15 280	16 580	17 980	19 510	21 170	22 970	24 920	27 040	29 340	31 830	34 540
do 15 let	5	15 850	17 200	18 660	20 240	21 970	23 830	25 860	28 050	30 440	33 030	35 830
do 18 let	6	16 450	17 840	19 360	21 000	22 790	24 730	26 830	29 110	31 580	34 270	37 180
do 21 let	7	17 060	18 510	20 090	21 790	23 650	25 660	27 840	30 200	32 770	35 550	38 570
do 24 let	8	17 700	19 210	20 840	22 610	24 530	26 620	28 880	31 330	34 000	36 890	40 020
do 27 let	9	18 370	19 930	21 620	23 460	25 450	27 620	29 960	32 510	35 270	38 270	41 520
do 30 let	10	19 060	20 680	22 430	24 340	26 410	28 650	31 090	33 730	36 600	39 710	43 080
do 33 let	11	19 770	21 450	23 280	25 260	27 400	29 730	32 260	35 000	37 970	41 200	44 700
nad 33 let	12	20 520	22 260	24 150	26 200	28 430	30 850	33 470	36 310	39 400	42 750	46 380

Příloha č. 2 k nařízení vlády č. 337/2007 Sb.

Stupnice základních tarifů pro příslušníky bezpečnostních sborů pro rok 2008**zvýšená o 10 % podle § 114 odst. 2 zákona**

Doba praxe	Tarifní stupeň	Tarifní třída										
		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
do 3 let	1	15 050	16 320	17 710	19 220	20 850	22 620	24 540	26 630	28 890	31 350	34 010
do 6 let	2	15 610	16 940	18 380	19 940	21 630	23 470	25 470	27 630	29 980	32 530	35 290
do 9 let	3	16 200	17 570	19 070	20 690	22 440	24 350	26 420	28 670	31 100	33 750	36 610
do 12 let	4	16 800	18 230	19 780	21 460	23 290	25 270	27 410	29 740	32 270	35 010	37 990
do 15 let	5	17 440	18 920	20 520	22 270	24 160	26 210	28 440	30 860	33 480	36 330	39 420
do 18 let	6	18 090	19 630	21 300	23 100	25 070	27 200	29 510	32 020	34 740	37 690	40 900
do 21 let	7	18 770	20 360	22 090	23 970	26 010	28 220	30 620	33 220	36 040	39 110	42 430
do 24 let	8	19 470	21 130	22 920	24 870	26 990	29 280	31 770	34 470	37 400	40 580	44 020
do 27 let	9	20 200	21 920	23 780	25 810	28 000	30 380	32 960	35 760	38 800	42 100	45 680
do 30 let	10	20 960	22 740	24 680	26 770	29 050	31 520	34 200	37 100	40 260	43 680	47 390
do 33 let	11	21 750	23 600	25 600	27 780	30 140	32 700	35 480	38 500	41 770	45 320	49 170
nad 33 let	12	22 570	24 480	26 570	28 820	31 270	33 930	36 810	39 940	43 340	47 020	51 020

338**VYHLÁŠKA**

ze dne 7. prosince 2007

o stanovení výše základních sazeb zahraničního stravného pro rok 2008

Ministerstvo financí stanoví podle § 189 odst. 4
zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce:

§ 1

Základní sazby zahraničního stravného v cizí
měně pro rok 2008 jsou stanoveny v příloze k této
vyhlášce.

§ 2

Vyhláška č. 549/2006 Sb., o stanovení výše základ-
ních sazeb zahraničního stravného pro rok 2007, se
zrušuje.

§ 3

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. ledna
2008.

Ministr:

Ing. **Kalousek** v. r.

Příloha k vyhlášce č. 338/2007 Sb.

Základní sazby zahraničního stravného pro rok 2008

Země	Měnový kód	Měna	Základní sazby stravného
Afghánistán	USD	americký dolar	40,-
Albánie	EUR	euro	35,-
Alžírsko	USD	americký dolar	45,-
Andorra	EUR	euro	40,-
Angola	USD	americký dolar	60,-
Argentina	USD	americký dolar	45,-
Arménie	USD	americký dolar	40,-
Austrálie a Oceánie – ostrovní státy ¹⁾	USD	americký dolar	50,-
Ázerbájdžán	USD	americký dolar	40,-
Bahamy	USD	americký dolar	50,-
Bahrajn	USD	americký dolar	50,-
Bangladéš	USD	americký dolar	45,-
Belgie	EUR	euro	45,-
Belize	USD	americký dolar	45,-
Benin	USD	americký dolar	50,-
Bermudy	USD	americký dolar	50,-
Bělorusko	EUR	euro	45,-
Bhútán	USD	americký dolar	45,-
Bolívie	USD	americký dolar	40,-
Bosna a Hercegovina	EUR	euro	40,-
Botswana	USD	americký dolar	50,-
Brazílie	USD	americký dolar	50,-
Brunej	USD	americký dolar	40,-
Bulharsko	EUR	euro	35,-
Burkina Faso	EUR	euro	40,-
Burundi	USD	americký dolar	55,-
Čad	USD	americký dolar	55,-
Černá Hora	EUR	euro	40,-
Čína	USD	americký dolar	50,-
Dánsko	EUR	euro	50,-
Džibuti	USD	americký dolar	60,-
Egypt	USD	americký dolar	45,-
Ekvádor	USD	americký dolar	45,-
Eritrea	USD	americký dolar	50,-
Estonsko	EUR	euro	45,-
Etiopie	USD	americký dolar	50,-
Filipíny	USD	americký dolar	40,-
Finsko	EUR	euro	45,-
Francie	EUR	euro	45,-

Gabon	EUR	euro	45,-
Gambie	EUR	euro	45,-
Ghana	USD	americký dolar	60,-
Gibraltar	EUR	euro	40,-
Gruzie	USD	americký dolar	40,-
Guatemala	USD	americký dolar	40,-
Guinea	EUR	euro	45,-
Guinea-Bissau	EUR	euro	45,-
Guyana	USD	americký dolar	50,-
Honduras	USD	americký dolar	40,-
Hongkong	USD	americký dolar	55,-
Chile	USD	americký dolar	50,-
Chorvatsko	EUR	euro	40,-
Indie	USD	americký dolar	45,-
Indonésie	USD	americký dolar	40,-
Irák	USD	americký dolar	45,-
Írán	USD	americký dolar	45,-
Irsko	EUR	euro	50,-
Island	EUR	euro	55,-
Itálie včetně Vatikánu a San Marina	EUR	euro	45,-
Izrael	USD	americký dolar	55,-
Japonsko	USD	americký dolar	60,-
Jemen	USD	americký dolar	45,-
Jihoafrická republika	USD	americký dolar	50,-
Jordánsko	USD	americký dolar	45,-
Kambodža	USD	americký dolar	40,-
Kamerun	USD	americký dolar	50,-
Kanada	USD	americký dolar	45,-
Kapverdy	EUR	euro	40,-
Karibik – ostrovní státy ²⁾	USD	americký dolar	50,-
Katar	USD	americký dolar	40,-
Kazachstán	EUR	euro	45,-
Keňa	USD	americký dolar	55,-
Kolumbie	USD	americký dolar	45,-
Komory	USD	americký dolar	55,-
Konžská republika (Brazzaville)	USD	americký dolar	55,-
Konžská demokratická republika (Kinshasa)	USD	americký dolar	60,-
Korejská lidově demokratická republika	EUR	euro	45,-
Korejská republika	USD	americký dolar	55,-
Kostarika	USD	americký dolar	45,-
Kuba	EUR	euro	45,-
Kuvajt	USD	americký dolar	45,-
Kypr	EUR	euro	40,-
Kyrgyzstán	EUR	euro	40,-
Laos	USD	americký dolar	45,-
Lesotho	USD	americký dolar	45,-

Libanon	USD	americký dolar	50,-
Libérie	USD	americký dolar	60,-
Libye	USD	americký dolar	60,-
Lichtenštejnsko	EUR	euro	45,-
Litva	EUR	euro	40,-
Lotyšsko	EUR	euro	40,-
Lucembursko	EUR	euro	45,-
Macao	USD	americký dolar	55,-
Madagaskar	USD	americký dolar	50,-
Maďarsko	EUR	euro	35,-
Makedonie	EUR	euro	35,-
Malajsie	USD	americký dolar	40,-
Malawi	USD	americký dolar	45,-
Maledivy	USD	americký dolar	55,-
Mali	EUR	euro	40,-
Malta	EUR	euro	45,-
Maroko	USD	americký dolar	40,-
Mauretánie	USD	americký dolar	45,-
Mauricius	USD	americký dolar	50,-
Mexiko	USD	americký dolar	45,-
Moldavsko	EUR	euro	40,-
Monako	EUR	euro	45,-
Mongolsko	USD	americký dolar	45,-
Mozambik	USD	americký dolar	45,-
Myanmar (Barma)	USD	americký dolar	45,-
Namibie	USD	americký dolar	45,-
Německo	EUR	euro	45,-
Nepál	USD	americký dolar	45,-
Niger	EUR	euro	40,-
Nigérie	USD	americký dolar	55,-
Nikaragua	USD	americký dolar	40,-
Nizozemsko	EUR	euro	45,-
Norsko	EUR	euro	55,-
Nový Zéland	USD	americký dolar	50,-
Omán	USD	americký dolar	50,-
Pákistán	USD	americký dolar	40,-
Panama	USD	americký dolar	40,-
Paraguay	USD	americký dolar	40,-
Peru	USD	americký dolar	45,-
Pobřeží Slonoviny	EUR	euro	40,-
Polsko	EUR	euro	35,-
Portugalsko a Azory	EUR	euro	40,-
Rakousko	EUR	euro	45,-
Rovníková Guinea	USD	americký dolar	50,-
Rumunsko	EUR	euro	35,-
Rusko	EUR	euro	45,-
Rwanda	USD	americký dolar	55,-

Řecko	EUR	euro	40,-
Salvador	USD	americký dolar	40,-
Saúdská Arábie	USD	americký dolar	50,-
Senegal	EUR	euro	40,-
Seychely	USD	americký dolar	60,-
Sierra Leone	USD	americký dolar	50,-
Singapur	USD	americký dolar	50,-
Spojené arabské emiráty	USD	americký dolar	50,-
Slovensko	SKK	slovenská koruna	650,-
Slovinsko	EUR	euro	35,-
Somálsko	USD	americký dolar	55,-
Spojené státy americké	USD	americký dolar	50,-
Srbsko	EUR	euro	40,-
Srí Lanka	USD	americký dolar	45,-
Středoafriická republika	USD	americký dolar	45,-
Súdán	USD	americký dolar	55,-
Surinam	USD	americký dolar	50,-
Svatý Tomáš a Princův ostrov	USD	americký dolar	45,-
Svazijsko	USD	americký dolar	50,-
Sýrie	USD	americký dolar	45,-
Španělsko	EUR	euro	40,-
Švédsko	EUR	euro	50,-
Švýcarsko	CHF	švýcarský frank	75,-
Tádžikistán	EUR	euro	40,-
Tanzanie	USD	americký dolar	50,-
Thajsko	USD	americký dolar	40,-
Tchaj-wan	USD	americký dolar	50,-
Togo	EUR	euro	40,-
Tunisko	EUR	euro	45,-
Turecko	EUR	euro	40,-
Turkmenistán	USD	americký dolar	45,-
Uganda	USD	americký dolar	50,-
Ukrajina	EUR	euro	45,-
Uruguay	USD	americký dolar	45,-
Uzbekistán	EUR	euro	40,-
Velká Británie	GBP	anglická libra	40,-
Venezuela	USD	americký dolar	50,-
Vietnam	USD	americký dolar	45,-
Zambie	USD	americký dolar	50,-
Zimbabwe	USD	americký dolar	45,-

1) Například – Americká Samoa, Cookovy ostrovy, Fidži, Guam, Kiribati, Kokosové ostrovy, Marshallovy ostrovy, Midwayské ostrovy, Mikronesie, Nauru, Niue, Nová Kaledonie, Norfolk, Palau, Papua Nová Guinea, Pitcairnův ostrov, Šalamounovy ostrovy, Společenství Severních Marian, Tahiti, Tokelau, Tonga, Tuvalu, Vanuatu, Velikonoční ostrov, Východní Timor, Ostrov Wake, Walis a Futuna, Západní Samoa

2) Například – Anguila, Antigua a Barbuda, Aruba, Barbados, Curacao, Dominika, Dominikánská republika, Grenada, Guadeloupe, Haiti, Jamajka, Kajmanské ostrovy, Martinique, Monserrat, Britské panenské ostrovy, Portoriko, Svata Lucie, Svatý Kryštof a Nevis, Svatý Vincent a Grenadiny, Trinidad a Tobago

339**VYHLÁŠKA**

ze dne 12. prosince 2007,

**kterou se mění vyhláška Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky č. 182/1991 Sb.,
kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení a zákon České národní rady o působnosti orgánů
České republiky v sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů**

Ministerstvo práce a sociálních věcí stanoví podle § 58 zákona č. 114/1988 Sb., o působnosti orgánů České republiky v sociálním zabezpečení, ve znění zákona č. 144/1991 Sb., zákona č. 582/1991 Sb., zákona č. 118/1995 Sb., zákona č. 91/1998 Sb., zákona č. 360/1999 Sb. a zákona č. 109/2006 Sb.:

Čl. I

Ve vyhlášce Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky č. 182/1991 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení a zákon České národní rady o působnosti orgánů České republiky v sociálním zabezpečení, ve znění zákona č. 482/1991 Sb., zákona

č. 582/1991 Sb., vyhlášky č. 28/1993 Sb., vyhlášky č. 137/1994 Sb., nálezu Ústavního soudu vyhlášeného pod č. 72/1995 Sb., vyhlášky č. 206/1995 Sb., vyhlášky č. 264/1996 Sb., vyhlášky č. 138/1997 Sb., vyhlášky č. 139/1998 Sb., nálezu Ústavního soudu vyhlášeného pod č. 312/1998 Sb., vyhlášky č. 320/1999 Sb., vyhlášky č. 73/2000 Sb., vyhlášky č. 72/2001 Sb., vyhlášky č. 552/2002 Sb., vyhlášky č. 365/2004 Sb., vyhlášky č. 506/2005 Sb. a vyhlášky č. 506/2006 Sb., se § 42 včetně nadpisu zrušuje.

Čl. II

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. ledna 2008.

Ministr:

RNDr. Nečas v. r.

340

VYHLÁŠKA

ze dne 12. prosince 2007,

kterou se mění vyhláška č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, ve znění vyhlášky č. 166/2007 Sb.

Ministerstvo práce a sociálních věcí stanoví podle § 119 odst. 2 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění zákona č. 261/2007 Sb.:

Čl. I

Vyhláška č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, ve znění vyhlášky č. 166/2007 Sb., se mění takto:

1. V § 5 odst. 2, § 6 odst. 2 písm. a), § 8 odst. 2, § 9 odst. 2, § 10 odst. 2 písm. a), § 11 odst. 2 písm. a), § 12 odst. 2 písm. a) a § 35 odst. 2 písm. c) se číslo „85“ nahrazuje číslem „100“.

2. V § 6 odst. 2 písm. b), § 10 odst. 2 písm. b), § 11 odst. 2 písm. b), § 12 odst. 2 písm. b), § 13 odst. 2 písm. b), § 14 odst. 2 písm. b), § 15 odst. 2 písm. b), § 16 odst. 2 písm. b), § 17 odst. 2 písm. a), § 18 odst. 2 písm. b), § 22 odst. 2 písm. a), § 32 odst. 2, § 33 odst. 2 písm. a) a § 35 odst. 2 písm. b) se číslo „140“ nahrazuje číslem „150“ a číslo „70“ se nahrazuje číslem „75“.

3. V § 10 odst. 2 písm. c), § 13 odst. 2 písm. a), § 14 odst. 2 písm. a), § 15 odst. 2 písm. a), § 16 odst. 2 písm. a), § 17 odst. 2 písm. b), § 18 odst. 2 písm. a) a § 35 odst. 2 písm. a) se číslo „160“ nahrazuje číslem „180“.

4. V § 22 odst. 2 písm. b) se číslo „90“ nahrazuje číslem „100“, číslo „60“ se nahrazuje číslem „70“ a číslo „30“ se nahrazuje číslem „40“.

5. V § 23 odst. 2 se číslo „90“ nahrazuje číslem „100“.

6. § 29 včetně nadpisu zní:

„§ 29

Služby následné péče

(1) Základní činnosti při poskytování služeb následné péče se zajišťují v rozsahu těchto úkonů:

- a) sociálně terapeutické činnosti: socioterapeutické činnosti, jejichž poskytování vede k trvalé abstinenci, prevenci relapsu, rozvoji nebo udržení osobních a sociálních schopností a dovedností podporujících sociální začleňování osob,
- b) zprostředkování kontaktu se společenským prostředím: aktivity umožňující lepší orientaci ve vztazích odehrávajících se ve společenském prostředí,
- c) pomoc při uplatňování práv, oprávněných zájmů a při obstarávání osobních záležitostí:

1. pomoc při vyřizování běžných záležitostí,
2. pomoc při obnovení nebo upevnění kontaktu s rodinou a pomoc a podpora při dalších aktivitách podporujících sociální začleňování osob,
- d) poskytnutí ubytování, jde-li o pobytovou formu služby:
 1. ubytování,
 2. zajištění podmínek pro úklid, praní ložního prádla a žehlení,
 3. zajištění podmínek pro celkovou hygienu těla,
- e) poskytnutí stravy nebo pomoc při zajištění stravy, jde-li o pobytovou formu služby:
 1. vytvoření podmínek pro samostatnou přípravu stravy, nebo
 2. zajištění celodenní stravy odpovídající věku, zásadám racionální výživy a potřebám dietního stravování.

(2) Maximální výše úhrady za poskytování následné péče činí

- a) 150 Kč denně celkem za úkony uvedené v odstavci 1 písm. d), včetně provozních nákladů souvisejících s poskytnutím ubytování,
- b) za úkon uvedený v odstavci 1 písm. e) bodě 2
 1. 150 Kč denně za celodenní stravu v rozsahu minimálně 3 hlavních jídel,
 2. 75 Kč za oběd,včetně provozních nákladů souvisejících s přípravou stravy.“
7. V § 33 odst. 2 písm. b) se číslo „130“ nahrazuje číslem „150“.
8. Za § 37 se vkládá nový § 37a, který zní:

„§ 37a

Absolvování kvalifikačního kurzu pro pracovníky v sociálních službách se nevyžaduje u fyzických osob, které získaly střední vzdělání s maturitní zkouškou v oborech vzdělání uvedených v příloze č. 4 k této vyhlášce.“

9. V příloze č. 1 části I písm. k) bodě 6 se slova „a rozeznání“ zrušují.

10. V příloze č. 1 části I písm. p) bodě 2 se slova „školy nebo školského zařízení,“ zrušují.

11. V příloze č. 1 části I písm. q) bod 2 zní:

„2. použití nebo výměna ortopedické nebo kompenzační pomůcky nebo jiného zdravotnického prostředku,“.

12. V příloze č. 1 části I písm. q) se bod 3 zrušuje.

Dosavadní body 4 až 7 se označují jako body 3 až 6.

13. V příloze č. 1 části I písm. r) se na konci textu bodu 6 doplňují slova „nebo provádění logopedických cvičení“.

14. V příloze č. 1 části II písm. b) bodě 4 se za slovo „školy“ vkládají slova „nebo školského zařízení“, bod 5 se zrušuje a v závěrečné části ustanovení se slova „4 až 6“ nahrazují slovy „4 a 5“.

Dosavadní body 6 a 7 se označují jako body 5 a 6.

15. V příloze č. 1 části II písm. c) bodě 2 se slovo „hodnoty“ zrušuje.

16. V příloze č. 1 části II písm. d) bodě 1 se za slova „se školou“ vkládají slova „nebo školským zařízením“.

17. V příloze č. 1 části II písm. e) se na konci bodu 3 čárka nahrazuje středníkem a bod 4 se zrušuje.

18. V příloze č. 1 části II písm. f) bodě 2 se slovo „mimopracovní“ zrušuje.

19. V příloze č. 1 části II písm. h) se na konci bodu 4 středník nahrazuje čárkou a doplňuje se bod 5, který zní:

„5. ohřívání jednoduchého jídla;“.

20. V příloze č. 1 části II písm. h) závěrečná část ustanovení zní:

„u osob do 7 let věku se nepřihlíží k potřebě pomoci a dohledu při úkonu;
u osob do 15 let věku se nepřihlíží k potřebě pomoci a dohledu při činnostech uvedených v bodech 1 až 4;“.

21. V příloze č. 1 části II písm. k) se na konci bodu 3 čárka nahrazuje středníkem a bod 4 se zrušuje.

22. V příloze č. 1 části II písm. o) bodě 3 se za slovo „kohoutů“ vkládají slova „nebo pákových baterií“.

23. Za přílohu č. 3 se doplňuje příloha č. 4, která včetně poznámky pod čarou č. 3 zní:

„Příloha č. 4 k vyhlášce č. 505/2006 Sb.

Obory vzdělání, při jejichž absolvování se nevyžaduje absolvování kvalifikačního kurzu pro pracovníky v sociálních službách

Název oboru vzdělání podle nařízení vlády o soustavě oborů vzdělání ³⁾	Kód oboru vzdělání podle nařízení vlády o soustavě oborů vzdělání ³⁾
Sociální péče – pečovatelská činnost	75-41-M/003
Sociální péče – sociální činnost pro etnické skupiny	75-41-M/005
Sociální činnost – sociální pečovatelství	75-41-M/008
Sociální činnost v prostředí etnických minorit	75-41-M/010
Vychovatelství pro ústavy sociální péče	75-31-L/501
Rodinná škola – sociální služby	78-41-M/003
Vychovatelství	75-31-M/002
Předškolní a mimoškolní pedagogika	75-31-M/005
Sociální činnost – sociální vychovatelství	75-41-M/009
Výchovná a humanitární činnost – sociálně výchovná činnost	75-41-M/012

³⁾ Nařízení vlády č. 689/2004 Sb., o soustavě oborů vzdělání v základním, středním a vyšším odborném vzdělávání, ve znění pozdějších předpisů.“.

Čl. II

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. ledna 2008, s výjimkou čl. I bodů 8 a 23, které nabývají účinnosti dnem jejího vyhlášení.

Ministr:

RNDr. Nečas v. r.

341**N Á L E Z****Ústavního soudu****Jménem republiky**

Ústavní soud rozhodl dne 16. října 2007 v plénu ve složení Stanislav Balík (soudce zpravodaj), František Duchoň, Vlasta Formánková, Vojen Güttler, Ivana Janů, Vladimír Kůrka, Dagmar Lastovecká, Jan Musil, Jiří Nykodým, Pavel Rychetský, Miloslav Výborný, Eliška Wagnerová a Michaela Židlická ve věci návrhu Nejvyššího správního soudu na zrušení § 32 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů,

takto:

Návrh se zamítá.**Odůvodnění****I.****Vymezení věci a rekapitulace návrhu**

1. Dne 25. 10. 2004 byl Ústavnímu soudu doručen návrh Nejvyššího správního soudu, za nějž jedná JUDr. Miluše Došková (dále jen „navrhovatel“), podle ustanovení § 64 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, (dále též „zákon o Ústavním soudu“) na zrušení ustanovení § 32 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, (dále též „zákon o důchodovém pojištění“).

2. Předmětný návrh byl podán v souvislosti s rozhodováním navrhovatele o kasační stížnosti žalobce E. P. proti žalované České správě sociálního zabezpečení proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 11. 2003 č. j. 21 Cad 79/2003-18, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 24. 4. 2003 č. 480 928 418 zamítajícímu žalobcovu žádost o starobní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 31 a § 32 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění. Věc je u navrhovatele vedena pod sp. zn. 2 Ads 2/2004.

3. Navrhovatel má za to, že ustanovení § 32 zákona o důchodovém pojištění, resp. stanovení důchodového věku odlišně v závislosti na počtu vychovávaných dětí pouze pro ženy je v rozporu s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 1, čl. 3 odst. 1 a čl. 30 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“).

4. Reaguje na argumentaci žalobce, navrhovatel přerušil v dané věci řízení a předložil Ústavnímu soudu návrh na zrušení předmětného ustanovení. Zaujal názor, že ustanovení § 32 zákona o důchodovém pojištění, které je ve věci aplikováno, je v rozporu s ústavním pořádkem České republiky, pokud stanoví pouze pro ženy důchodový věk v závislosti na počtu vychovávaných dětí. Dovodil, že napadené ustanovení je natolik kogentní, že neumožňuje diskriminaci mužů samostatně vychovávajících děti překlenout ani ústavně konformním výkladem. Navrhovatel poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 1. 2003 sp. zn. Pl. ÚS 15/02 [Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu (dále jen „Sbírka rozhodnutí“), svazek 29, nálezy č. 11, vyhlášen pod č. 40/2003 Sb.] a jeho nosné důvody, týkající se rovnosti v právech. Navrhovatel připomenul, že důchodový věk je v českém právu tradičně pro ženy a muže stanoven rozdílně, u žen je dále diferencován podle počtu vychovávaných dětí. Podle navrhovatele nelze spatřovat rozumné důvody pro odůvodnění rozdílů v podmínkách a výši přiměřeného zabezpečení ve stáří tam, kde je jen určité skupině osob poskytnuto zvýhodnění ze splnění zvláštních podmínek, a jiné skupině naplňující shodné podmínky je výhoda upřena. Zákon tak, aniž by pro to byly dány věcné

důvody související s rozdílným pohlavím, v závislosti na pohlaví osoby o dítě pečující zakládá odlišným způsobem právo na účast takové osoby na důchodovém pojištění a stanoví pro muže a ženy nerovné podmínky při stanovení důchodového věku v souvislosti s péčí o děti. Navrhovatel konečně poukázal na zvýhodnění postavení žen ve smyslu čl. 29 Listiny a na ustanovení čl. 32 odst. 4 Listiny ve vztahu k péči o děti jako součást práv obou rodičů.

5. Dne 18. 1. 2005 vydal Ústavní soud usnesení pod sp. zn. Pl. ÚS 67/04 (nepublikováno), kterým odmítl návrh Krajského soudu v Hradci Králové, za nějž jedná JUDr. Marcela Sedmíková, doručený Ústavnímu soudu dne 1. 12. 2004, na zrušení ustanovení § 32 zákona o důchodovém pojištění, neboť tomuto návrhu brání překážka věci zahájené. Vzhledem k tomu, že návrh byl podán oprávněným navrhovatelem ve smyslu ustanovení § 64 odst. 3 zákona o Ústavním soudu, má oprávněný navrhovatel právo podle ustanovení § 35 odst. 2 in fine zákona o Ústavním soudu účastnit se jednání o dříve podaném návrhu jako vedlejší účastník řízení ve věci sp. zn. Pl. ÚS 53/04.

6. Dne 27. 1. 2005 vydal Ústavní soud usnesení pod sp. zn. Pl. ÚS 72/04 (nepublikováno), kterým odmítl návrh Nejvyššího správního soudu, za nějž jedná JUDr. Jaroslav Vlašín, doručený Ústavnímu soudu dne 13. 12. 2004, na zrušení ustanovení § 32 zákona o důchodovém pojištění, neboť tomuto návrhu brání překážka věci zahájené. Vzhledem k tomu, že návrh byl podán oprávněným navrhovatelem ve smyslu ustanovení § 64 odst. 3 zákona o Ústavním soudu, má oprávněný navrhovatel právo podle ustanovení § 35 odst. 2 in fine zákona o Ústavním soudu účastnit se jednání o dříve podaném návrhu jako vedlejší účastník řízení ve věci sp. zn. Pl. ÚS 53/04.

II.

Rekapitulace podstatných částí vyjádření účastníků řízení

7. Ústavní soud podle ustanovení § 42 odst. 4 a § 69 zákona o Ústavním soudu zaslal předmětný návrh na zrušení ustanovení § 32 zákona o důchodovém pojištění Poslanecké sněmovně a Senátu Parlamentu České republiky.

8. Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky ve svém vyjádření ze dne 25. 4. 2006 poukázala na typologii důchodových věků v zákoně o důchodovém pojištění a na okolnost, že obecný důchodový věk je u žen navíc rozlišen podle počtu vychovaných dětí. Podotkla, že možnost poskytnutí výhod v oblasti důchodového pojištění osobám, které vychovaly děti, např. snížením důchodového věku, je součástí mezinárodních standardů, např. Směrnice Rady č. 79/7/EHS ze dne 19. 12. 1978 o postupném zavedení zásad rovného zacházení pro muže a ženy v oblasti sociálního zabezpečení. Sněmovna dále poukázala na ustanovení čl. 18 Úmluvy o právech dítěte a čl. 5 Úmluvy o odstranění všech forem diskriminace žen. Při přípravě důchodové reformy bude dle názoru Poslanecké sněmovny zřejmě vhodné přestat pojímat výchovu dítěte jako záležitost vyhrazenou výhradně ženám, ale rozšířit ji i na muže. Postavení a role muže a ženy ve společnosti se vyvíjejí a na tuto skutečnost je nepochybně nutno reagovat. Ustanovení § 32 zákona o důchodovém pojištění by však nemělo být měněno okamžitě, ale přinejmenším až po r. 2012, kdy by mělo být ukončeno postupné prodlužování důchodového věku. Závěrem svého vyjádření Poslanecká sněmovna uvedla, že zákonodárny sbor jednal v přesvědčení, že přijatý zákon je v souladu s Ústavou České republiky, ústavním pořádkem a právním řádem České republiky. Je na Ústavním soudu, aby posoudil „ústavnost tohoto zákona a vydal příslušné rozhodnutí“.

9. Senát Parlamentu České republiky ve vyjádření ze dne 28. 4. 2006 uvedl, že zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, byl přijat Poslaneckou sněmovnou 30. 6. 1995 s účinností od 1. 1. 1996, tedy v době před ustavením Senátu. Napadené ustanovení § 32 bylo v aktuálním znění vneseno novelizací provedenou zákonem č. 425/2003 Sb., kterým se mění zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Podstatou změn byla úsporná opatření, jednou ze změn bylo zvýšení věkové hranice pro vznik nároku na starobní důchod z 62 na 63 let, se zachováním nižšího

důchodového věku u žen podle počtu vychovaných dětí. V obsáhlé rozpravě byly zmíněny i pozměňovací návrhy přijaté k vládnímu návrhu zákona v Poslanecké sněmovně. Jedním z nich byl i pozměňovací návrh týkající se zachování sníženého důchodového věku u žen podle počtu vychovaných dětí, zatímco ve vládním návrhu zákona byla obsažena úprava, která měla postupně (do roku 2025) zavést důchodový věk jednotný pro muže a ženy s tím, že u žen se již nebude zohledňovat počet vychovaných dětí. V důvodové zprávě k návrhu se uvádělo, že stejný důchodový věk pro muže a ženy odpovídá základní zásadě práva EU o rovnosti pohlaví, přičemž dosavadní rozdílný důchodový věk u mužů a žen v některých státech je z historických důvodů tolerován jako výjimka. Senát poukázal na to, že úprava odstupňování důchodového věku u žen podle počtu vychovaných dětí byla zavedena zákonem č. 101/1964 Sb., o sociálním zabezpečení, s účinností od 1. 1. 1965, s tím, že tato úprava byla v zásadě odůvodňována tím, že se jí „vyjadřuje odlišná životní situace matek, které vedle plnění pracovních povinností plnily také povinnosti při péči o děti“. Vládní návrh z r. 2003, směřující k postupnému zavedení důchodového věku jednotného pro muže a ženy, přičemž řešení mělo spočívat v tom, že počet vychovaných dětí se u mužů ani u žen nebude zohledňovat, k čemuž mělo dojít postupně do r. 2025, časově koresponduje se slovenským řešením daným zákonem č. 461/2003 Z. z., vedoucím ke sjednocení důchodového věku mužů a žen do roku 2015. Vláda již v roce 1998 přijala usnesením č. 236 dokument Priority a postupy vlády při prosazování rovnosti mužů a žen, na jehož základě každoročně projednává souhrnnou zprávu o plnění Priorit a postupů vlády při prosazování rovnosti mužů a žen. Ve zprávě za rok 2003 bylo jako na problém související s péčí o děti v oblasti základního důchodového pojištění upozorněno mj. na rozdílnou věkovou hranici pro nárok na starobní důchod žen a mužů v základním systému. Tato nerovnost by se však neměla řešit přiznáváním zvýhodněných nároků mužům, ale spíše odebráním nároků ženám. Ve zprávě za rok 2004 bylo uvedeno, že z pohledu norem EU se jeví, že předpisy o důchodovém pojištění (zejména zákon č. 155/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů) neobsahují ustanovení, ze kterých by bylo vyvozováno nerovné postavení mužů a žen. Článek 7 Směrnice rady 79/7/EHS vylučuje ze své působnosti stanovení důchodového věku pro poskytování starobních a výsluhových důchodů a jeho možné následky pro dávky a výhody systémů starobních důchodů poskytovaných osobám, které vychovávaly děti. Znamená to, že rozdílný důchodový věk pro muže a ženy a jeho možné následky jsou v důchodovém systému i nadále přípustné. Ve zprávě z roku 2005 bylo konečně uvedeno, že na úrovni vlády není současná úprava rozdílného důchodového věku pro muže a ženy v souvislosti s péčí o dítě vnímána jako nerovné postavení či jako úprava diskriminační ve vztahu k mužům. Přesto se začaly objevovat názory poukazující na nerovné postavení mužů a žen z hlediska rozdílného důchodového věku, např. ve zprávě o stavu lidských práv za rok 2004 Český helsinský výbor uvedl, že „výraznou nerovností je vyšší věková hranice pro nárok na starobní důchod u mužů, kteří pečovali o dítě, než u žen, které pečovaly o dítě“. V únoru 2006 Rada vlády České republiky pro lidská práva v podnětu Rady vlády České republiky pro lidská práva k diskriminaci mužů pečujících o děti mj. uvedla, že »současná právní úprava zákonného věku odchodu do důchodu diskriminuje muže tím, že je rozdílná pro muže a ženy a že stanovuje výši důchodového věku v závislosti na počtu vychovaných dětí. Přitom současně znevýhodňuje ženy na pracovním trhu v důsledku toho, že zákonný věk odchodu do důchodu v praxi uměle zkracuje profesionální dráhu žen-matek, což podporuje přetrvávající stereotyp, že o dítě má pečovat především žena. Mateřství by nemělo automaticky ani být důvodem k nějakým „výhodám“, ani znamenat znevýhodnění na pracovním trhu, neboť příslušnost k ženskému pohlaví automaticky neznamená rodičovskou kvalifikaci a příslušnost k mužskému pohlaví neznamená obdobnou diskvalifikaci«. Podle citovaného dokumentu je řešení diskriminace pohlaví „poměrně radikálním zásahem do stávající úpravy, vzhledem k nevyhnutelnosti reformy důchodového systému by řešení tohoto problému mělo být součástí připravované reformy důchodového pojištění“. Ve zprávě veřejného ochránce práv o činnosti za první čtvrtletí roku 2006 bylo konstatováno, že letitá zákonná úprava vycházející z tradičního pojetí rodiny v podstatě diskriminační je, „i když ani návrh antidiskriminačního zákona rozdílný věk odchodu do důchodu za diskriminaci nepovažuje“. Senát Parlamentu České republiky uzavírá, že „názory na ústavnost či neústavnost právní úpravy rozdílné věkové hranice pro nárok na starobní důchod žen a mužů jsou dosti rozdílné“. Dovozuje, že »nejde zajisté o projev libovůle zákonodárce, ale spíše o to, že se zachovává dřívější úprava přijatá v určitém historickém období, jelikož její změna, s ohledem na podmínky existující v současné době, je sociálně i politicky poměrně složitá. Pokud je proto vyslovován názor na neústavnost právní úpravy rozdílného důchodového věku u mužů a žen jako úpravy diskriminační ve vztahu k mužům s tím, že řešení tohoto problému by mělo být součástí připravované

reformy důchodového pojištění, je otázkou, za kolik let by ke změně současné úpravy mohlo či mělo dojít. Je na Ústavním soudu, aby ústavnost návrhem napadeného ustanovení § 32 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v platném znění, posoudil a ve věci rozhodl, a v případě vyhovění podávanému návrhu rozhodl, k jakému datu se uvedené ustanovení zákona zrušuje. V této souvislosti však lze uvést, že lze stěží předpokládat, že by bylo možné (sociálně únosné a ekonomicky či politicky přijatelné) řešení dané problematiky v tom smyslu, že by se namítaná diskriminace mužů odstranila „jednorázově“ k určitému datu.«.

III.

Rekapitulace podstatných částí Ústavním soudem vyžádaných stanovisek.

10. Ústavní soud si dále podle ustanovení § 48 odst. 2 zákona o Ústavním soudu vyžádal stanoviska Ministerstva práce a sociálních věcí a České správy sociálního zabezpečení.

11. Ministerstvo práce a sociálních věcí (dále též „ministerstvo“) se ve svém stanovisku ze dne 26. 4. 2006 zabývalo otázkou významu důchodového věku v důchodovém pojištění, popsalo stručný vývoj dosavadní právní úpravy, vyjádřilo se ke vztahu platné právní úpravy k normám EU/ES, v rámci komparativistiky předestřelo podstatné informace týkající se zahraničních právních úprav a předestřelo analýzu možnosti sjednocení rozdílných hranic důchodového věku v České republice. Ministerstvo předně poukázalo na okolnost, že důchodový věk je v České republice diferencován, a to nejen podle pohlaví. Podotklo, že důchodový věk představuje v zákoně o důchodovém pojištění klíčový institut, bez něhož je tento zákon v podstatě neaplikovatelný. V rámci historického exkurzu ministerstvo upozornilo na to, že poprvé na území České republiky byly rozdílné hranice pro muže a ženy zavedeny až zákonem č. 55/1956 Sb., o sociálním zabezpečení, a to s účinností od 1. 1. 1957. Důvodová zpráva k tomuto zákonu akcentovala „zvláštnosti společenského postavení a tělesné konstituce žen“. V roce 1956 pouze zhruba polovina ve světě tehdy existujících důchodových soustav přiznávala ženám nižší věkovou hranici pro nárok na starobní důchod než mužům, a to bez ohledu na počet vychovaných dětí. Až zákonem č. 101/1964 Sb., o sociálním zabezpečení, který nabyl ve většině ustanovení účinnosti dnem 1. 7. 1964, byla věková hranice žen pro nárok na starobní důchod dále diferencována, a to podle počtu vychovaných dětí. Podle důvodové zprávy k tomuto zákonu mj. „touto odlišnou věkovou hranicí pro právo na odchod do důchodu se vyjadřuje odlišná životní situace matek, které vedle plnění pracovních povinností plnily také povinnosti v rodině při péči o děti“. Ministerstvo zdůraznilo, že diferencovaná věková hranice pro nárok na starobní důchod pro muže a ženy znamenala změnu, která vznikla historicky v určitém společenském prostředí, neboť tehdejší názor spočíval v tom, že souběžné zaměstnání a péče o dítě klade větší nároky na ženu než na muže a společnost došla ke konsensu kompenzovat toto postavení, resp. úlohu ženy jejím dřívějším odchodem do důchodu. Na statistických údajích vázaných k r. 2004 dokumentuje ministerstvo okolnost, že v České republice stále přetrvávají výrazné rozdíly v ekonomicko-sociálním postavení mužů a žen. Zákonem o důchodovém pojištění, který nabyl účinnosti dnem 1. 1. 1996, bylo zavedeno postupné zvyšování dosavadních věkových hranic pro nárok na starobní důchod, a to výrazněji v případě žen. Důvodem tohoto diferencovaného zvyšování byla realizace záměru postupně přiblížit věkové hranice mužů a žen. Proces sbližování věkových hranic mužů a žen je dlouhodobou záležitostí, obdobně jako byla zavedena jejich diferenciaci, která je také výsledkem historického vývoje. Vládní návrh novely zákona o důchodovém pojištění z roku 2003 obsahoval právní úpravu spočívající v dalším pokračování postupného diferencovaného zvyšování věkových hranic pro nárok na starobní důchod s cílem jejich sjednocení na 63 let bez ohledu na počet vychovaných dětí, čehož mělo být dosaženo v r. 2025. Přijetím pozměňovacího poslancského návrhu je věková hranice zvyšována nadále diferencovaně, zatím s cílovým stavem odlišným pro muže a bezdětné ženy na jedné a pro ženy, které vychovaly děti, na druhé straně. Diskuse se dále vede nikoliv o tom, zda věkové hranice mužů a žen postupně sbližovat s cílem jejich sjednocení, ale o tempu tohoto sbližování. Závěr postupně sjednotit věkové hranice je i v souladu se zahraničními tendencemi v zemích s obdobnou situací jako v České republice, přičemž pouze ve Slovenské republice je zatím dočasně dalším kritériem pro stanovení nižších věkových hranic u žen i počet vychovaných dětí obdobně jako v České republice, což je dáno i historickým vývojem od vzniku společného státu až do rozdělení ČSFR. V určitém rozsahu se vychované děti zohledňují též ve Slovinsku. Ministerstvo pou-

kázalo na to, že veřejný ochránce práv, jak plyne ze souhrnné zprávy o činnosti za r. 2005, žádný podnět týkající se dané problematiky neobdržel a touto problematikou se nezabýval, jakož i na okolnost, že řízení ohledně směrnice Rady ze dne 19. 12. 1978 (79/7/EEC) bylo zastaveno, což znamená, že s ohledem na tuto směrnici není třeba realizovat zvláštní transpoziční proces a česká právní úprava není s touto citovanou směrnicí v rozporu. Směrnice Rady ze dne 20. 12. 1996 (96/97/ES), kterou se mění směrnice 86/378/ES o zavedení zásady rovného zacházení pro muže a ženy v systémech sociálního zabezpečení pracovníků, sice rozdílnou věkovou hranici pro muže a ženy v těchto systémech nepřipouští, ve vztahu k zákonu o důchodovém pojištění, který upravuje státní základní důchodové pojištění, však není relevantní, a Evropská komise proto také na České republice sjednocení věkové hranice mužů a žen pro nárok na starobní důchod ze základního důchodového pojištění nepožaduje. Ministerstvo v rámci komparatistického přehledu poukazuje na trend „spočívající ve zvyšování nižších věkových hranic žen pro nárok na starobní důchod“. Důchodový věk se stejnou věkovou hranicí je tak vymezen např. v Dánsku, Nizozemí, Německu, Portugalsku, Španělsku, Irsku, Kanadě, Finsku, Norsku, na Islandu, ve Francii a USA, postupný proces sjednocování diferencovaných věkových hranic probíhá např. v Belgii, Estonsku, Lotyšsku, Maďarsku, Rakousku, Velké Británii či Austrálii, v některých zemích se diferenciace zachovává i při postupném zvyšování důchodového věku, např. v Litvě, Švýcarsku, Bulharsku či Rumunsku. Navržený důchodový věk existoval na konci devadesátých let 20. století dále v Polsku, na Maltě, v Rusku a na Ukrajině. Diferencovaný věk závisející na počtu vychovaných dětí, vesměs však nikoliv pouze pro matky, je do jisté míry zachován např. ve Slovinsku, Lotyšsku, Estonsku či Rakousku. Ministerstvo předestřelo i jednotlivé možnosti sjednocení rozdílných hranic důchodového věku, a to postupné sjednocení rozdílných věkových hranic pro nárok na starobní důchod pro muže a ženy bez ohledu na počet vychovaných dětí, zohlednění výchovy dítěte při stanovení věkové hranice pro nárok na starobní důchod i v případě mužů a jednorázové sjednocení rozdílné věkové hranice pro nárok na starobní důchod pro muže a ženy bez ohledu na počet vychovaných dětí. K posledně uvedené variantě, tj. k odstranění nestejného postavení mužů a žen najednou (tzv. skokem), tj. k určitému datu u žen zrušit diskriminaci podle počtu vychovaných dětí, ministerstvo uvedlo, že »tato varianta („šoková“) by byla tak sociálně necitlivá a v rozporu s principem předvídatelnosti práva, že by byla společensky a politicky nepřijatelná i neprůchodná, a proto není ani podrobněji popisována«. Řešení spočívající ve snížení věkové hranice pro nárok na starobní důchod mužům z titulu výchovy dětí by představovalo zcela opačný trend ve srovnání s řešením přijímaným ve všech známých zahraničních důchodových systémech a vedlo by ke značnému zvýšení výdajů na důchody. Ministerstvo poukázalo i na případné praktické problémy, např. na to, že věková hranice by se musela současně hodnotit dvěma (případně i více) pojištěncům, „neboť nelze žádným způsobem věrohodně zjistit, který z rodičů (v případě péče o dítě ve společné domácnosti) zajišťoval osobní péči o dítě ve větší míře, a komu by tedy měla být uznána výchova dítěte pro stanovení snížené věkové hranice“. Pokud by konečně byla uznána výchova dítěte pro snížení věkové hranice muže pro nárok na starobní důchod jen v případě, kdy ji nelze hodnotit žádné ženě, nedošlo by k odstranění nerovného zacházení, protože ženě by se hodnotila výchova dítěte vždy bez ohledu na to, zda spolu s ní vychovává dítě i muž, avšak muži jen tehdy, pokud by prokázal, že dítě vychovával sám. Ministerstvo uzavírá, že princip rovného zacházení pro muže a ženy je třeba realizovat v základním důchodovém pojištění postupně a s přihlédnutím ke všem souvislostem včetně ekonomických dopadů; otázky důchodového věku nelze řešit izolovaně. Současná právní úprava základního důchodového pojištění spočívající v postupném odstraňování rozdílů mezi muži a ženami je odpovídající. Náhlá a skoková změna právní úpravy by ze strany žen byla naopak oprávněně vnímána negativně jako prvek libovůle a porušení právní jistoty a předvídatelnosti práva. Vzhledem k uvedenému Ministerstvo práce a sociálních věcí zastává stanovisko, že je nutno návrh na zrušení § 32 zákona o důchodovém pojištění odmítnout.

12. Česká správa sociálního zabezpečení (dále jen „ČSSZ“) ve svém vyjádření ze dne 17. 4. 2006 uvedla, že věk odchodu do starobního důchodu, který je stanoven diferencovaně u muže a ženy, je nezpochybnitelně dán historickým a sociologickým pozadím právní úpravy sociálního zabezpečení. Důchodový věk ženy podle § 32 zákona o důchodovém pojištění, odvozený od počtu vychovaných dětí, odráží historickou potřebu a nezpochybnitelnou a svým způsobem nezastupitelnou roli ženy v domácnosti (rodině) v podmínkách kontinentálních (a specifických středoevropských). Podle ČSSZ, přestože ke konci 20. století dochází k převratným společenským změnám a rovnost mužů a žen ve všech oblastech se stala jedním ze stěžejních principů společenské a sociálně-právní reality, a k tak

markantním rozdílem mezi postavením mužů-otců a žen-matek nedochází, je sporné ustanovení i nadále možné hájit. Empirickými a statistickými evidencemi je možno doložit, že žena s dětmi má sníženou možnost kariérního postupu a profesního růstu oproti muži, který je otcem, přičemž žena s dětmi není znevýhodněna proto, že je žena, ale proto, že má děti. Vývoj profesní kariéry ženy je prokazatelně pomalejší než u muže, což má v konečném důsledku stěžejní vliv na výši důchodové dávky. Účel sporné normy pak spočívá v odstranění tohoto neodůvodněného rozdílu. Nabízí se otázka, zda se při výchově dětí ve smyslu zákonného ustanovení klade důraz na mateřství nebo rodičovství. Fyziologický aspekt mateřství má pro ženu nezanedbatelný negativní dopad, spočívající nejen v omezení jejího postavení na trhu práce, ale i v rámci již sjednaného zaměstnání. Těhotenství, rození dětí a kojení jsou situace, které jsou nezastupitelné, ženy v nich nemohou být nahrazeny mužem. Muži-otcové se v takovémto postavení nenacházejí, a to ani v případě, že na sebe převzali rodinné a rodičovské povinnosti spojené s výchovou dítěte. V současném sociálním kontextu ostatní rodičovské povinnosti nemají stejný vliv na jejich kariérní postup jako v případě žen-matek. Upřednostnění mateřství je tak možno považovat za spravedlivé a správné, nezakládající diskriminační zacházení s ohledem na různé pohledy. Věkové hranice odchodu do důchodu se postupně přibližují tak, aby jak u mužů, tak u žen, které nemají děti, po 31. 12. 2012 činila 63 let. Stanovení jiného věku odchodu do důchodu pro ženy a muže není doménou pouze České republiky. ČSSZ podotýká, že by případné uvažování o stanovení nižšího důchodového věku u mužů v souvislosti s výchovou dětí mělo být podloženo nejen seriózní studií o ekonomických dopadech takovéhoho počínu, ale taktéž dalšími průzkumy sociologického charakteru o postavení ženy-matky na pracovním trhu v domácnosti atd., které by měly prokázat naprosto shodné (či jen minimálně rozdílné) a „zastupitelné“ postavení muže a ženy ve všech oblastech společenského života. Pokud by došlo ke zrušení celého § 32 zákona o důchodovém pojištění, což by bylo vzhledem k jeho formulaci nezbytné, došlo by v souvislosti s nenadálou neexistencí ustanovení o „důchodovém věku“ k zásahu do dalších institutů na důchodový věk navazujících, což by bylo zřejmě velmi složité. ČSSZ je názoru, že stávající situace není s právem ES v rozporu. Poukazuje na čl. 7 směrnice Rady EHS 79/7 a též na čl. 6 odst. 3 Dohody o sociální politice, která je připojena k protokolu č. 14 Smlouvy o Evropské unii. Tento článek je taktéž plně aplikovatelný v souvislosti s hlavou č. XI o sociální politice Smlouvy o založení Evropských společenství, v konsolidovaném znění smlouvy z Nice, kde je zakotven zákaz diskriminace a rovnost zacházení v oblasti „odměňování“ žen a mužů za stejnou práci. Členskému státu toto ustanovení nebrání, aby si zachoval či přijímal opatření, která poskytují zvláštní výhody usnadňující výkon profesionální činnosti žen nebo předcházejí či vyrovnávají nevýhody v jejich profesním postupu. ČSSZ tak závěrem dospívá k názoru, že koncepční řešení spočívající v postupném přibližování důchodového věku mužů a žen s cílem dosažení shodného věku (a z této pozice, pohledu e ratione legis a navíc s přihlédnutím k všeobecně respektované ústavní zásadě, která spočívá ve zvláštní ochraně žen a matek) je v souladu s principem rovného zacházení. Přístup k ženám-matkám je založen na objektivních, rozumných důvodech a neopodstatněné (diskriminační) rozdíly mezi pohlavím nevytváří.

IV.

Díky napadených ustanovení zákona a jejich legislativní historie

13. Ústavní soud konstatuje, že návrhem napadené ustanovení § 32 zákona o důchodovém pojištění v době podání návrhu znělo a zní nyní takto:

„§ 32

(1) Důchodový věk činí

- a) u mužů 60 let,
- b) u žen

- 1. 53 let, pokud vychovaly alespoň pět dětí,
- 2. 54 let, pokud vychovaly tři nebo čtyři děti,
- 3. 55 let, pokud vychovaly dvě děti,
- 4. 56 let, pokud vychovaly jedno dítě, nebo
- 5. 57 let,

pokud pojištěnci dosáhli tohoto věku do 31. prosince 1995.

- (2) U pojištěnců, kteří dosáhnou věkových hranic uvedených v odstavci 1 v období od 1. ledna 1996 do 31. prosince 2012, se důchodový věk stanoví tak, že ke kalendářnímu měsíci, ve kterém pojištěnec dosáhl této hranice, se přičítají u mužů dva kalendářní měsíce a u žen čtyři kalendářní měsíce za každý započatý rok z doby po 31. prosinci 1995 do dne dosažení věkových hranic uvedených v odstavci 1, a za důchodový věk se považuje věk dosažený v takto určeném kalendářním měsíci v den, který se s číslem shoduje se dnem narození pojištěnce; neobsahuje-li takto určený měsíc takový den, považuje se za důchodový věk ten věk, který je dosažen v posledním dni takto určeného kalendářního měsíce.
- (3) Po 31. prosinci 2012 činí důchodový věk, pokud pojištěnci nedosáhli důchodového věku podle odstavce 1 nebo 2,
- a) u mužů 63 let,
 - b) u žen
 - 1. 59 let, pokud vychovaly alespoň pět dětí,
 - 2. 60 let, pokud vychovaly tři nebo čtyři děti,
 - 3. 61 let, pokud vychovaly dvě děti,
 - 4. 62 let, pokud vychovaly jedno dítě, nebo
 - 5. 63 let.
- (4) Podmínka výchovy dítěte pro nárok ženy na starobní důchod je splněna, jestliže žena osobně pečuje nebo pečovala o dítě ve věku do dosažení zletilosti alespoň po dobu deseti roků. Pokud se však žena ujala výchovy dítěte po dosažení osmého roku jeho věku, je podmínka výchovy splněna, jestliže žena osobně pečuje nebo pečovala o dítě ve věku do dosažení zletilosti alespoň po dobu pěti roků; to však neplatí, pokud žena před dosažením zletilosti dítěte přestala o dítě pečovat.“.

14. Ústavní soud konstatuje, že ustanovení § 32 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, znělo takto:

„§ 32

(1) Důchodový věk činí

- a) u mužů 60 let,
- b) u žen
 - 1. 53 let, pokud vychovaly alespoň pět dětí,
 - 2. 54 let, pokud vychovaly tři nebo čtyři děti,
 - 3. 55 let, pokud vychovaly dvě děti,
 - 4. 56 let, pokud vychovaly jedno dítě, nebo
 - 5. 57 let,

pokud pojištěnci dosáhli tohoto věku do 31. prosince 1995.

- (2) U pojištěnců, kteří dosáhnou věkových hranic uvedených v odstavci 1 v období od 1. ledna 1996 do 31. prosince 2006, se důchodový věk stanoví tak, že ke kalendářnímu měsíci, ve kterém pojištěnec dosáhl této hranice, se přičítají u mužů dva kalendářní měsíce a u žen čtyři kalendářní měsíce za každý i započatý kalendářní rok z doby po 31. prosinci 1995 do dne dosažení věkových hranic uvedených v odstavci 1, a za důchodový věk se považuje věk dosažený v takto určeném kalendářním měsíci v den, který se číslem shoduje se dnem narození pojištěnce; neobsahuje-li takto určený měsíc takový den, považuje se za důchodový věk ten věk, který je dosažen v posledním dni takto určeného kalendářního měsíce.
- (3) Po 31. prosinci 2006 činí důchodový věk, pokud pojištěnci nedosáhli důchodového věku podle odstavce 1 nebo 2,

a) u mužů 62 let,

b) u žen

1. 57 let, pokud vychovaly alespoň pět dětí,
2. 58 let, pokud vychovaly tři nebo čtyři děti,
3. 59 let, pokud vychovaly dvě děti,
4. 60 let, pokud vychovaly jedno dítě, nebo
5. 61 let.

(4) Podmínka výchovy dítěte pro nárok ženy na starobní důchod je splněna, jestliže žena osobně pečuje nebo pečovala o dítě ve věku do dosažení zletilosti alespoň po dobu deseti roků. Pokud se však žena ujala výchovy dítěte po dosažení osmého roku jeho věku, je podmínka výchovy dítěte splněna, jestliže žena osobně pečuje nebo pečovala o dítě ve věku do dosažení zletilosti aspoň po dobu pěti roků; to však neplatí, pokud žena před dosažením zletilosti dítěte přestala o dítě pečovat.“.

15. Ústavní soud dále konstatuje, že napadeného ustanovení § 32 se nikterak nedotkly novelizace zákona č. 155/1995 Sb., provedené zákony č. 134/1997 Sb., č. 289/1997 Sb., č. 224/1999 Sb., č. 18/2000 Sb., č. 118/2000 Sb., č. 132/2000 Sb., č. 220/2000 Sb., č. 116/2001 Sb., č. 188/2001 Sb., č. 353/2001 Sb., č. 198/2002 Sb., č. 263/2002 Sb., a č. 264/2002 Sb., a že v době podání návrhu a nyní platné znění napadeného ustanovení bylo novelizováno pouze zákonem č. 425/2003 Sb.

16. Z elektronické knihovny Parlamentu České republiky Ústavní soud zjistil, že návrh zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, předložila Parlamentu vláda dne 2. 3. 1995, poslancům byl návrh rozeslán jako tisk č. 1574. Návrh zákona byl přijat na 32. schůzi Parlamentu dne 30. 6. 1995 usnesením č. 727, když z přítomných poslanců jich pro návrh hlasovalo 100, 76 bylo proti, jeden se zdržel hlasování.

17. Prezident tento zákon podepsal.

18. Ústavní soud tedy konstatoval, že zákon č. 155/1995 Sb. byl přijat Parlamentem České republiky ústavně konformním legislativním postupem, byl podepsán příslušnými ústavními činiteli a řádně vyhlášen ve Sbírce zákonů, přičemž účinnosti nabyl dnem 1. 1. 1996.

19. Z elektronické knihovny Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky Ústavní soud zjistil, že návrh zákona č. 425/2003 Sb., kterým se mění zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon č. 425/2003 Sb.“), jímž bylo novelizováno znění napadeného ustanovení § 32 zákona o důchodovém pojištění na znění platné v době podání návrhu i nyní, předložila vláda Poslanecké sněmovně dne 8. 7. 2003. Poslancům byl návrh rozeslán jako tisk č. 396/0. Návrh zákona byl přijat na 20. schůzi Poslanecké sněmovny dne 26. 9. 2003 usnesením č. 664, když z přítomných 196 poslanců jich pro návrh hlasovalo 100.

20. Z elektronické knihovny Senátu Parlamentu České republiky Ústavní soud zjistil, že Senátu byl tento návrh zákona postoupen Poslaneckou sněmovnou dne 15. 10. 2003. Senát návrh zákona projednal v plénu dne 6. 11. 2003 na své 11. schůzi (4. funkční období) a byl přijat usnesením č. 235, kterým návrh schválil ve znění postoupeném Poslaneckou sněmovnou. Ze 70 přítomných senátorů jich pro návrh hlasovalo 41.

21. Prezident tento zákon podepsal dne 26. 11. 2003.

22. Ústavní soud tedy konstatoval, že zákon č. 425/2003 Sb., novelizující zákon o důchodovém pojištění, mj. v napadeném ustanovení § 32 zákona o důchodovém pojištění, byl přijat Parlamentem České republiky ústavně konformním legislativním postupem, byl podepsán příslušnými ústavními činiteli a řádně vyhlášen ve Sbírce zákonů, přičemž účinnosti nabyl dnem 1. 1. 2004.

V.

Upuštění od ústního jednání

23. Od ústního jednání bylo v souladu s ustanovením § 44 odst. 2 zákona o Ústavním soudu upuštěno, neboť od něj nebylo možné očekávat další objasnění věci, a všichni účastníci a vedlejší účastníci s tímto postupem výslovně nebo konkludentně souhlasili.

VI.

Obsahový soulad napadených zákonných ustanovení s ústavním pořádkem

24. Ústavní soud se předně zabýval otázkou, zda napadené ustanovení § 32 zákona o důchodovém pojištění, v platném znění, není v rozporu s ustanovením čl. 52 Ústavy České republiky. Vycházel z úvahy, že Sbírce zákonů je v odborné literatuře přiznávána funkce informační, spočívající v tom, že Sbírka zákonů slouží jako oficiální zdroj poznání právních předpisů (srov. K. Klíma a kol., Komentáře k Ústavě a Listině, Plzeň, Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, s. r. o., 2005, str. 281). Přestože byl zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění – jak bylo řečeno výše – za dobu své účinnosti patnáctkrát novelizován a od r. 1995 nebyl vyhlášen ve Sbírce zákonů po žádné novele v úplném znění, shledal Ústavní soud ustanovení § 32 zákona o důchodovém pojištění novelizované toliko zákonem č. 425/2003 Sb. za dosud natolik snadno přístupně seznatelné pro obecnou povědomost o právu jako pravidlu, které usměrňuje chování těch, kterým je určeno.

25. Navrhovatel navrhuje zrušení napadeného ustanovení pro rozpor s čl. 1, čl. 3 odst. 1 a čl. 30 odst. 1 Listiny, poukazuje rovněž na ustanovení čl. 29 a čl. 32 odst. 4 Listiny ve vztahu k péči o děti jako součásti práv obou rodičů.

Čl. 1 Listiny zní:

Lidé jsou svobodní a rovní v důstojnosti i v právech. Základní práva a svobody jsou nezadatelné, nezcizitelné, nepromlčitelné a nezrušitelné.

Čl. 3 odst. 1 Listiny zní:

(1) Základní práva a svobody se zaručují všem bez rozdílu pohlaví, rasy, barvy pleti, jazyka, víry a náboženství, politického či jiného smýšlení, národního nebo sociálního původu, příslušnosti k národnostní nebo etnické menšině, majetku, rodu nebo jiného postavení.

Čl. 30 odst. 1 Listiny zní:

(1) Občané mají právo na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří a při nezpůsobilosti k práci, jakož i při ztrátě živitele.

26. Obdobně, jak je tomu u všech demokratických ústavních soudů, i Ústavní soud České republiky v řízení o kontrole norem i v řízení o ústavních stížnostech aplikuje princip proporcionality.

27. V nálezu ze dne 20. 6. 2006 sp. zn. Pl. ÚS 38/04 (vyhlášen pod č. 409/2006 Sb.) obdobně jako v nálezu ze dne 13. 8. 2002 sp. zn. Pl. ÚS 3/02 (Sbírka rozhodnutí, svazek 27, nález č. 105, vyhlášen pod č. 405/2002 Sb.) Ústavní soud konstatoval a např. v nálezu ze dne 27. 9. 2006 sp. zn. Pl. ÚS 51/06 (vyhlášen pod č. 483/2006 Sb.) připomenul, že „v případech střetů základních práv či svobod s veřejným zájmem, resp. jinými základními právy či svobodami je třeba posuzovat účel (cíl) takového zásahu ve vztahu k použitým prostředkům, přičemž měřítkem pro toto posouzení je zásada proporcionality (přiměřenosti v širším smyslu), jež může být také nazývána zákazem nadměrnosti zásahů do práv a svobod.“.

28. V nálezu ze dne 21. 1. 2003 sp. zn. Pl. ÚS 15/02 (Sbírka rozhodnutí, svazek 29, nález č. 11, vyhlášen pod č. 40/2003 Sb.) Ústavní soud konstatoval, že „Rovnost je kategorie relativní, jež vyžaduje odstranění neodůvodněných rozdílů. Zásadě rovnosti v právech podle čl. 1 Listiny základních práv

a svobod je proto třeba rozumět tak, že právní rozlišování v přístupu k určitým právům nesmí být projevem libovůle, neplyne z ní však závěr, že by každému muselo být přiznáno jakékoli právo.

29. Mezinárodní instrumenty o lidských právech a mnohá rozhodnutí mezinárodních kontrolních orgánů vycházejí z toho, že ne každé nerovné zacházení s různými subjekty lze kvalifikovat jako porušení principu rovnosti, tedy jako protiprávní diskriminaci jedněch subjektů ve srovnání se subjekty jinými. Aby k porušení došlo, musí být splněno několik podmínek. S různými subjekty, které se nacházejí ve stejné nebo srovnatelné situaci, se zachází rozdílným způsobem, aniž by existovaly objektivní a rozumné důvody pro uplatněný rozdílný přístup.

30. Uvedený exkurs vede Ústavní soud k závěru, že určitá zákonná úprava, jež zvýhodňuje jednu skupinu či kategorii osob oproti jiným, nemůže být sama o sobě označena za porušení principu rovnosti. Zákonodárce má určitý prostor k úvaze, zda takové preferenční zacházení zakotví. Musí přitom dbát o to, aby zvýhodňující přístup byl založen na objektivních a rozumných důvodech (legitimní cíl zákonodárce) a aby mezi tímto cílem a prostředky k jeho dosažení (právní výhody) existoval vztah přiměřenosti.

31. V oblasti občanských a politických práv a svobod, již imanentně charakterizuje povinnost státu zdržet se zásahů do nich, existuje pro preferenční (tedy svou podstatou aktivní) zacházení s některými subjekty obecně jen minimální prostor. Naproti tomu v oblasti práv hospodářských, sociálních, kulturních a menšinových, v nichž je stát začasto povinován k aktivním zásahům, jež mají odstranit křiklavé aspekty nerovnosti mezi různými skupinami složité sociálně, kulturně, profesně či jinak rozvrstvené společnosti, disponuje zákonodárce logicky mnohem větším prostorem k uplatnění své představy o přípustných mezích faktické nerovnosti uvnitř ní. Volí proto preferenční zacházení mnohem častěji.“.

32. Dalším z principů aplikovaných v případě kolize základních práv, případně veřejného dobra, jako principů, na rozdíl od případu konfliktu norem podústavního práva, se Ústavní soud řídí příkazem k optimalizaci, tj. postulátem minimalizace omezení základního práva a svobody, příp. veřejného dobra. Jeho obsahem je maxima, dle níž v případě závěru o opodstatněnosti priority jednoho před druhým ze dvou v kolizi stojících základních práv, resp. veřejných statků je nutnou podmínkou konečného rozhodnutí rovněž využití všech možností minimalizace zásahu do jednoho z nich. Příkaz k optimalizaci lze normativně odvodit z ustanovení čl. 4 odst. 4 Listiny, dle něhož základních práv a svobod musí být šetřeno při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod, tudíž analogicky rovněž v případě omezení v důsledku jejich vzájemné kolize [srov. nález Ústavního soudu ze dne 28. 1. 2004 sp. zn. Pl. ÚS 41/02 (Sbírka rozhodnutí, svazek 32, nález č. 10, vyhlášen pod č. 98/2004 Sb.) či nález ze dne 27. 9. 2006 sp. zn. Pl. ÚS 51/06 (vyhlášen pod č. 483/2006 Sb.)].

33. Ústavní soud nesdílí názor, že napadené ustanovení je v rozporu s čl. 1 a čl. 3 odst. 1 Listiny ve vztahu k navrhovatelem uváděnému čl. 30 odst. 1 Listiny a že zrušením § 32 zákona o důchodovém pojištění by byla nastolena rovnost obou pohlaví ve vztahu k právu na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří. Došlo-li by ke zrušení napadeného ustanovení, bylo by odebráno jisté zvýhodnění ženám-matkám, aniž by v rámci „zrovnoprávnění“ nabyli muži-otcové stejné výhody, jakou mají ženy-matky. Ústavní soud je toliko negativním zákonodárcem a jeho zásah vůči napadenému ustanovení by tak pouze porušil princip ochrany důvěry občanů v právo, příp. by zasáhl do právní jistoty, resp. legitimního očekávání. V tomto kontextu Ústavní soud konstatuje, že v daném případě nenastal rozpor mezi pozitivním zákonem a spravedlností.

34. Ústavní soud posuzoval dále zvýhodňující přístup, který byl založen na objektivních a rozumných důvodech. Přihlédl k důvodům historickým a sociologickým i ke komparatistice. Odkazuje přitom na bohatou argumentaci plynoucí z vyjádření účastníků i vyžádaných stanovisek a shledal, že napadené ustanovení vychází z existence legitimního cíle.

35. Ústavní soud přihlédl k tomu, že ustanovení § 32 zákona o důchodovém pojištění není, jak bylo řečeno výše, z hlediska komparatistického v zemích Evropské unie výjimkou, byť i obecný trend směřuje k perspektivnímu odstranění rozdílného důchodového věku mužů a žen, o němž se diskutuje i v České republice.

36. Ústavní soud neshledal ani projev libovůle zákonodárce při přijetí platného znění ustanovení § 32 zákona o důchodovém pojištění. Dospěl k závěru, že by zrušením napadeného ustanovení vybočil z principu minimalizace zásahu, neboť řešení nerovného postavení mužů a žen v rámci důchodového pojištění nelze nalézt bez komplexní a moudře načasované úpravy systému celého důchodového pojištění, při nalezení sociálně únosných a ekonomicky přijatelných hledisek, která je třeba stanovit spíše v rámci celkové reformy důchodového systému. Jako obiter dictum je nutno dodat, že případné odstranění nerovností mužů a žen v oblasti důchodového pojištění by mělo plně odrážet vývoj sociálních poměrů ve společnosti.

37. Ústavní soud konečně připomíná ve vztahu ke kategorii rovnosti, že „V sociálním procesu plní tyto hodnoty funkci spíše jen ideálně typických kategorií, vyjadřujících cílové představy, jež se nemožnou zcela krýt se sociální realitou a lze je dosahovat jen aproximativním způsobem.“ (srov. nález ze dne 7. 6. 1995 sp. zn. Pl. ÚS 4/95, Sbírka rozhodnutí, svazek 3, nález č. 29, vyhlášen pod č. 168/1995 Sb.).

38. S ohledem na okolnost, že Ústavní soud přisvědčil argumentaci svědčící pro závěr, že existovaly objektivní a rozumné důvody pro uplatněný rozdílný přístup, dospěl proto k závěru, že ustanovení § 32 zákona o důchodovém pojištění není v rozporu s čl. 1, čl. 3 odst. 1 a čl. 30 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, pročez návrh na jeho zrušení zamítl (§ 70 odst. 2 zákona č. 182/1993 Sb.).

Předseda Ústavního soudu:
JUDr. Rychetský v. r.

Odlišná stanoviska podle § 14 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, zaujaly k rozhodnutí pléna soudkyně Vlasta Formánková a Eliška Wagnerová.

342**SDĚLENÍ****Ministerstva vnitra**

ze dne 10. prosince 2007

o vyhlášení nových voleb do zastupitelstva obce

Ministr vnitra podle § 58 odst. 4 zákona č. 491/2001 Sb., o volbách do zastupitelstev obcí a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, vyhláší na den 29. března 2008 nové volby do zastupitelstva obce:

obec	okres	kraj
HORNÍ MARŠOV	Trutnov	Královéhradecký

Ministr:

MUDr. Mgr. **Langer** v. r.

ISSN 1211-1244

Vydává a tiskne: Tiskárna Ministerstva vnitra, p. o., Bartůňkova 4, pošt. schr. 10, 149 01 Praha 415, telefon: 272 927 011, fax: 974 887 395 – **Redakce:** Ministerstvo vnitra, Nám. Hrdinů 1634/3, pošt. schr. 155/SB, 140 21 Praha 4, telefon: 974 817 287, fax: 974 816 871 – **Administrace:** písemné objednávky předplatného, změny adres a počtu odebíraných výtisků – MORAVIAPRESS, a. s., U Póny 3061, 690 02 Břeclav, fax: 519 321 417, e-mail: sbirky@moraviapress.cz. Objednávky ve Slovenské republice přijímá a titul distribuuje Magnet-Press Slovakia, s. r. o., Teslova 12, 821 02 Bratislava, tel.: 00421 2 44 45 46 28, fax: 00421 2 44 45 46 27. **Roční předplatné** se stanovuje za dodávku kompletního ročníku včetně rejstříku a je od předplatitelů vybíráno formou záloh ve výši oznámené ve Sbírce zákonů. Závěrečné vyúčtování se provádí po dodání kompletního ročníku na základě počtu skutečně vydaných částek (první záloha na rok 2008 činí 5 000,- Kč) – Vychází podle potřeby – **Distribuce:** MORAVIAPRESS, a. s., U Póny 3061, 690 02 Břeclav, celoroční předplatné – 516 205 176, 516 205 174, objednávkou jednotlivých částek (dobírky) – 516 205 207, objednávkou-knihkupci – 516 205 161, faxové objednávky – 519 321 417, e-mail – sbirky@moraviapress.cz, zelená linka – 800 100 314. **Internetová prodejna:** www.sbirkyzakonu.cz – **Drobný prodej** – **Benešov:** Oldřich HAAGER, Masarykovo nám. 231; **Brno:** Ing. Jiří Hrazdil, Vranovská 16, SEVT, a. s., Česká 14; **České Budějovice:** SEVT, a. s., Česká 3, tel.: 387 319 045; **Hradec Králové:** TECHNOR, Wonkova 432; **Cheb:** EFREX, s. r. o., Karlova 31; **Chomutov:** DDD Knihkupectví – Antikvariát, Ruská 85; **Kadaň:** Knihařství – Přibíková, J. Švermy 14; **Kladno:** eL VaN, Ke Stadionu 1953, tel.: 312 248 323; **Klatovy:** Krameriovo knihkupectví, nám. Míru 169; **Liberec:** Podještědské knihkupectví, Moskevská 28; **Litoměřice:** Jaroslav Tvrdík, Lidická 69, tel.: 416 732 135, fax: 416 734 875; **Most:** Knihkupectví „U Knihomila“, Ing. Romana Kopková, Moskevská 1999; **Olomouc:** ANAG, spol. s r. o., Denisova č. 2, Zdeněk Chumchal – Knihkupectví Tycho, Ostružnická 3, Knihkupectví SEVT, a. s., Ostružnická 10; **Ostrava:** LIBREX, Nádražní 14, Profesio, Hollarova 14, SEVT, a. s., Denisova 1; **Otrokovice:** Ing. Kučeřík, Jungmannova 1165; **Pardubice:** LEJHANEK, s. r. o., třída Míru 65; **Plzeň:** TYPOS, a. s., Úslavská 2, EDICUM, Vojanova 45, Technické normy, Lábkova pav. č. 5, Vydavatelství a naklad. Aleš Čeněk, nám. Českých bratří 8; **Praha 1:** NEOLUXOR, Na Poříčí 25, LINDE Praha, a. s., Opletalova 35, NEOLUXOR s. r. o., Václavské nám. 41; **Praha 2:** ANAG, spol. s r. o., nám. Míru 9 (Národní dům); **Praha 4:** SEVT, a. s., Jihlavská 405; **Praha 5:** SEVT, a. s., E. Peškové 14; **Praha 6:** PPP – Staňková Isabela, Puškinovo nám. 17; **Praha 8:** JASIPA, Zenklova 60, Specializovaná prodejna Sbírky zákonů, Sokolovská 35, tel.: 224 813 548; **Praha 9:** Abonentní tiskový servis-Ing. Urban, Jablonecká 362, po-pá 7–12 hod., tel.: 286 888 382, e-mail: tiskovy.servis@abonent.cz; **Praha 10:** BMSS START, s. r. o., Vinohradská 190, MONITOR CZ, s. r. o., Třebostická 5, tel.: 283 872 605; **Přerov:** Odborné knihkupectví, Bartošova 9, Jana Honková – YAHÖ – i – centrum, Komenského 38; **Sokolov:** KAMA, Kalousek Milan, K. H. Borovského 22, tel.: 352 303 402; **Tábor:** Milada Šimonová – EMU, Zavadišská 786; **Teplice:** Knihkupectví L&N, Masarykova 15; **Ústí nad Labem:** PNS Grosso s. r. o., Havířská 327, tel.: 475 259 032, fax: 475 259 029, Kartoon, s. r. o., Solvayova 1597/3, Vazby a doplňování Sbírky zákonů včetně dopravy zdarma, tel.+fax: 475 501 773, www.kartoon.cz, e-mail: kartoon@kartoon.cz; **Zábřeh:** Mgr. Ivana Patková, Žižkova 45; **Zátec:** Prodejna U Pivovaru, Žižkovo nám. 76, Jindřich Procházka, Bezděkov 89 – Vazby Sbírky, tel.: 415 712 904. **Distribuční podmínky předplatného:** jednotlivé částky jsou expedovány neprodleně po dodání z tiskárny. Objednávky nového předplatného jsou vyřizovány do 15 dnů a pravidelné dodávky jsou zahajovány od nejbližší částky po ověření úhrady předplatného nebo jeho zálohy. Částky vyšlé v době od zaevidování předplatného do jeho úhrady jsou doposílány jednorázově. Změny adres a počtu odebíraných výtisků jsou prováděny do 15 dnů. **Reklamace:** informace na tel. čísle 516 205 207. V písemném styku vždy uvádějte IČO (právnícká osoba), rodné číslo (fyzická osoba). **Podávání novinových zásilek** povoleno Českou poštou, s. p., Odštěpný závod Jižní Morava Ředitelství v Brně č. j. P/2-4463/95 ze dne 8. 11. 1995.